

Arrest

nr. 248 729 van 5 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Emmanuel Van Driesschestraat 67
1050 ELSENE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2019 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) betreffende het verzoek vermeld in punt 1.1. een beslissing niet-ontvankelijk

verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 238 328 van 9 juli 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 28 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“II.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

“Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum”

Het is duidelijk dat deze beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke kenmerken van verzoekster.

II.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

II.1.4. Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekster al even in België verblijft en er goed geïntegreerd is.

II.1.5. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiäre bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om en algemener risico en een willekeurig geweld van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelas, of nog het indienen van een asielaanvraag op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motieven dient te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending is van art. 3 EVRM.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek gedaan en werd er dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden, alvorens een beslissing te nemen. Minstens blijkt dit niet uit de motivering.

III. 1.6. Er is ook sprake van een schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Het is duidelijk dat verwerende partij het heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoekster wordt hier in België behandeld voor haar ernstige medische problematiek. Door alsnog te besluiten tot aflevering van de bestreden beslissing schendt verweerster ontegensprekelijk artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.3. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is, te meer gebleken is dat zij al even in België verblijft en er goed geïntegreerd is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM zouden vereisen dat met deze elementen rekening wordt gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij licht voorts niet toe op grond van welke andere bepaling de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn, nog minder op welke wijze het feit dat zij al even in België verblijft en er goed geïntegreerd is het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Voorts stelt de verzoekende partij dat het Hof van Justitie stelde dat het betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging doch dat het voldoende is om een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, dat door de verwerende partij aldus diende overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn, dat de verwerende partij er zich dient van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst, dat door het automatisch afleveren van een bevel er manifest een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, dat een beoordeling dient te gebeuren door de verwerende partij, zonder dewelke er een schending is van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uit de motieven dient te blijken dat een werkelijk onderzoek is gebeurd en er geen mogelijke schending is van artikel 3 van het EVRM, dat dit *in casu* geenszins blijkt uit de motivering, dat er geen onderzoek werd gedaan hieromtrent, dat in elk geval nooit de actuele situatie in het land van herkomst is onderzocht geworden, alvorens een beslissing te nemen, dat dit minstens niet blijkt uit de motivering.

3.4.1. Vooreerst gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat met de *in casu* bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.4.2. In zoverre de verzoekende partij meent dat er, bij het nemen van de bestreden beslissing, een onderzoek diende te gebeuren naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Syrië, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op de beslissing van 31 (lees: 30) januari 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing. Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Griekenland te keren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt in dit verband ook dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De verzoekende partij kan aldus naar Griekenland terugkeren, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan, gelet op het voorgaande, waarom de verwerende partij ertoe gehouden was een onderzoek te voeren naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Syrië.

3.4.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat er, bij het nemen van de bestreden beslissing, een onderzoek diende te gebeuren naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland, dat dit geenszins blijkt uit de motieven, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet dat er op 31 (lees: 30) januari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen.

Het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en het onderzoek of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en aldus het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland is door het Commissariaat-generaal gebeurd op 30 januari 2020 en door de Raad naar aanleiding van het beroep hiertegen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat in elk geval nooit de actuele situatie van het 'land van herkomst' is onderzocht geworden, maar haalt geen concrete elementen aan, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad en die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal en door de Raad. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld onderzoek. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, stelt de Raad aldus vast dat zij *in casu* niet duidelijk maakt waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van het Commissariaat-generaal en op het daaropvolgende beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van het Commissariaat-generaal en in het arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling.

3.4.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 13 van het EVRM, maakt zij geenszins aannemelijk dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden is nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.5.1. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.5.2. Omtrent haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekende partij dat zij hier in België wordt behandeld voor haar ernstige medische problematiek, dat de verwerende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gehouden was bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met haar gezondheidstoestand, dat door alsnog te besluiten tot aflevering van het bevel de verwerende partij gelet op haar gezondheidsproblematiek ontegensprekelijk artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt.

De Raad wijst er opnieuw op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 30 januari 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing. Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Griekenland te keren. Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt in de beslissing van de commissaris-generaal gemotiveerd:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verwijst u naar het gebrek aan een goede medische behandeling aldaar (CGVS, p.8-9).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie

genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaarde Griekenland enkel te hebben verlaten omwille van het gebrek aan voldoende medische zorgen (CGVS, p.8-9). U heeft drie keer per week een nierdialyse nodig, u ziet niet goed met één oog, u heeft last van een lage bloeddruk, u heeft rug- en beenklachten, hoofdpijn, en ademhalingsproblemen (CGVS, p.8). U stelde dat u in Griekenland niet zo grondig en regelmatig werd onderzocht als hier (CGVS, p.8-9). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot de nodige medische zorgen. U werd er eerst twee keer en later drie keer per week naar het ziekenhuis gebracht om een nierdialyse te ondergaan. Om terug naar huis te keren, nam u een taxi (CGVS, p.6-9). U werd er daarnaast wel degelijk onderzocht zowel voor uw hoofdpijn als voor uw ademhalingsproblemen (CGVS, p.8). Dat men u de uitslag van de scan van uw hoofd niet zou hebben meegedeeld, is een blote bewering van uwentwege (CGVS, p.8). Dat het onderzoek naar uw ademhalingsproblemen zonder resultaat bleef (CGVS, p.8), wijst dan weer geenszins op de onwil van de Grieken om u te behandelen. Hetzelfde kan gezegd worden over uw verklaring dat u in Griekenland maar maandelijks grondig werd onderzocht, waar u hier elke week grondig wordt onderzocht (CGVS, p.8). U stelde voorts dat u hier extra medicijnen krijgt en dat u in Griekenland maar één keer om de twee weken een spuit kreeg voor u weet niet wat (CGVS, p.9). Dat u verder geen medicatie zou hebben gekregen in Athene, is opnieuw een blote bewering. Ten slotte stelde u nog dat u in Griekenland een aantal keer aan de arts had gezegd dat u een niertransplantatie nodig had maar dat hij zei dat u het zelf moest regelen (CGVS, p.9). Gevraagd wat ze hierover zeggen in België, repliceerde u dat de verpleegster aangaf dat u eerst verblijfsdocumenten moet bekomen en dat ze het daarna kunnen bekijken (CGVS, p.9). Aldus was de situatie in Griekenland niet zoveel anders. U verliet het land immers al een kleine maand nadat u er uw verblijfsstatus had verkregen (CGVS, p.8). Dat u er dus geen recht zou hebben op een niertransplantatie, staft u niet aan de hand van enig concreet element.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij tegen voornoemde beslissing beroep aantekende bij de Raad. In het arrest nr. 238 328 van 9 juli 2020 motiveerde de Raad als volgt:

“Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt als volgt:

“Mevrouw heeft effectief aangetoond verschillende malen per week aan de nierdialyse moet door medische documenten bij te brengen. Zij vreest dan ook geen toegang te hebben tot adequate medische zorg voor haar nierproblemen.”, dient erop gewezen dat het louter herhalen van haar nood aan medische zorgen omwille van haar nierproblemen op zich geen afbreuk doet aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat zij in Griekenland wel degelijk toegang had tot adequate medische zorgen en dat zij er geenszins in slaagt in concreto het tegendeel aan te tonen.”

En:

“Met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: “De voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen. Uw Syrisch paspoort en attest van gezinssamenstelling, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan.

De Belgische medische documenten die uw medische problemen bevestigen, veranderen niets aan bovenstaande vaststelling dat u in Griekenland toegang heeft tot de nodige medische zorgen.” In haar verzoekschrift komt verzoekster dienaangaande niet verder dan te herhalen dat zij haar medische problemen aan de hand van documenten heeft gestaafd, hetgeen op zich allerminst kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de motieven in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen.”

De gemachtigde stelt in de thans bestreden beslissing dat op 31 (lees: 30) januari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande blijkt aldus dat de verwerende partij, bij verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal van 31 (lees: 30) januari 2020 en naar het arrest van de Raad, rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, minstens met het gegeven dat zij in België behandeld wordt voor haar ernstige medische problematiek zoals blijkt uit het door haar bij haar verzoekschrift gevoegd standaard medisch getuigschrift van 5 augustus 2020.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft met haar gezondheidstoestand rekening te houden, noch dat de verwerende partij door alsnog te besluiten tot het afleveren van het bevel, gelet op het feit dat zij in België behandeld wordt voor haar ernstige medische problematiek, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt.

De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal van 30 januari 2020 en het arrest van de Raad waaruit blijkt dat geoordeeld werd over haar verklaringen betreffende haar medische problemen, niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand.

Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij in België behandeld wordt voor haar ernstige medische problematiek maar licht zij geenszins toe op welke wijze haar gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen verhinderen, waardoor met deze elementen diende rekening gehouden te worden bij de afgifte ervan.

3.5.3. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier en ter terechtzitting dat de verzoekende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend alsook dat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Nu de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij ten gronde zal worden onderzocht en zij, gelet op de ontvankelijk verklaarde aanvraag, gedurende dit onderzoek regelmatig op het grondgebied kan verblijven blijkt niet welk belang zij nog heeft bij haar betoog dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand.

3.5.4. Met haar betoog maakt de verzoekende partij *in casu* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin toont zij in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aan.

3.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER